

Arrest

nr. 222 300 van 6 juni 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 21 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 mei 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 19 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 6 juli 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 196 490 van 12 december 2017 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op zijn beurt de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

1.2. Op 28 augustus 2017 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 25 januari 2018

werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Er werd op diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13).

1.3. Naar aanleiding van een administratieve controle werd aan verzoekster op 9 februari 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven (bijlage 13septies). Er werd op diezelfde dag eveneens een inreisverbod van drie jaar opgelegd.

1.4. Verzoekster diende op 12 februari 2018 een nieuw verzoek tot internationale bescherming in. Op 13 februari 2018 werd een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats genomen (bijlage 39bis).

1.5. Op 12 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag. De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissing bij arrest nr. 202 051 van 3 april 2018.

1.6. Op 11 april 2018 diende verzoekster een nieuw verzoek tot internationale bescherming in. Op 12 april 2018 werd een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats genomen (bijlage 39bis). Op 23 april 2018 verklaarde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen deze aanvraag niet-ontvankelijk. De Raad verwierp op 8 mei 2018 met het arrest nr. 203 673 het beroep tegen deze beslissing.

1.7. Op 7 mei 2018 diende verzoekster een verzoek in tot heroverweging van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) van 9 februari 2018. Op 22 mei 2018 werd verzoekster in vrijheid gesteld en er werd haar een nieuwe termijn van 22 mei 2018 tot 29 mei 2018 toegestaan om het grondgebied te verlaten. Dit vormt de beslissing die verzoekster thans aanvecht.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen beroepen voor de Raad slechts worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land [2 een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° [...];

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° [3 het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Aan verzoekster werd op 9 februari 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven. Er werd geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan. Tegen deze beslissing diende verzoekster geen beroep tot nietigverklaring of een vordering tot schorsing bij de Raad in. Het bevel is dan ook definitief geworden. Pas op 7 mei 2018 vroeg verzoeksters advocaat om het bevel *"in te trekken, dan wel een bevel te geven met een termijn van dertig dagen."*

Op 22 mei 2018 werd verzoekster in vrijheid gesteld en werd haar een nieuwe termijn van zeven dagen toegestaan, tot 29 mei 2018. Het huidige beroep is gericht tegen deze laatste beslissing.

2.1.2. Artikel 74/14, §2, van de vreemdelingenwet bepaalt dat, zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, de onderdaan van een derde land is beschermd tegen gedwongen verwijdering. Artikel 74/14, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid voor de betrokken vreemdeling om via een gemotiveerd verzoekschrift een verlenging te vragen van die termijn. Met het schrijven van 7 mei 2018 heeft de advocaat van verzoekster de verwerende partij verzocht het bevel van 9 februari 2018 in te trekken, dan wel een bevel te geven met een termijn van dertig dagen.

De bestreden beslissing betreft geen nieuw bevel om het grondgebied te verlaten, maar enkel een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek met zeven dagen. Uit de debatten ter terechtzitting *d.d.* 8 mei 2019 blijkt dat verzoekster inmiddels niet vrijwillig is vertrokken en evenmin gedwongen van het grondgebied werd verwijderd. In de mate verzoekster met haar verzoek van 22 mei 2018 heeft verzocht haar een bijkomende vertrektermijn van dertig dagen toe te staan, heeft zij dit *de facto* dus reeds ruimschoots bekomen, vermits zij bijna een jaar later nog steeds op het grondgebied blijkt te verblijven. De vernietiging van de beslissing om haar een termijn van slechts zeven dagen toe te staan, kan verzoekster geen ruimer voordeel verschaffen. In de mate het beroep gericht is tegen de verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek met zeven dagen, beschikt verzoekster niet langer over het rechtens vereiste actueel belang.

2.1.3. In het verzoekschrift en ter terechtzitting betoogt verzoekster dat met de bestreden beslissing het bestreden bevel opnieuw werd bevestigd en haar situatie aldus opnieuw werd beoordeeld. Hiermee betoogt verzoekster in wezen dat de bestreden beslissing een antwoord vormt op haar verzoek *d.d.* 7 mei 2018 om het bevel van 9 februari 2018 in te trekken. Een dergelijke vraag moet worden beschouwd als een willig beroep.

Een administratieve overheid bij wie een verzoek om herziening aanhangig wordt gemaakt, is niet verplicht om tot een nieuw onderzoek over te gaan indien geen wettelijke of reglementaire bepaling haar daartoe verplicht. In dit geval komt een dergelijk verzoek tot herziening immers voor als een willig beroep waarop de administratieve overheid niet verplicht is in te gaan (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2006, 741).

De beslissing tot het toekennen van een bijkomende vertrektermijn van zeven dagen, houdt geen nieuwe wilsuïting in van het bestuur. Dit blijkt reeds duidelijk uit het feit dat de bestreden *"beslissing"* slechts bestaat uit een stempel die werd aangebracht op het bevel van 9 februari 2018, met de melding dat *"een nieuwe termijn van 22/05/18 tot 29/05/18. Om middernacht wordt [verzoekster] toegestaan het grondgebied te verlaten."*

Deze nieuwe termijn blijkt het gevolg te zijn van verzoeksters vrijlating uit het gesloten centrum en houdt slechts in dat verzoekster een korte termijn wordt gegund om de noodzakelijke schikkingen met het oog op haar vertrek te treffen.

Noch uit de beslissing tot toekenning van een bijkomende termijn voor vrijwillig vertrek, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij enig gevolg heeft willen geven aan het verzoek tot intrekking van de verzoekende partij. Verzoekster wordt dan ook niet bijgetreden waar zij stelt dat de verwerende partij zou zijn overgegaan tot een nieuwe beoordeling van de zaak. Het verzoek van verzoekster dat zij op 7 mei 2018 ingediend heeft, deed voor de verwerende partij geen verplichting

ontstaan om haar beslissing van 9 februari 2018 te heroverwegen. De omstandigheid dat de verwerende partij de zaak niet opnieuw onderzocht, heeft geen weigeringsbeslissing doen ontstaan die met een annulatieberoep bestreden kan worden (RvS nr. nr. 169.068 van 19 maart 2007).

2.1.4. Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT